

af Dagen til megen Nydelse, navnlig en saadan Morgen med friskt Vejr, naar Skyerne jog lavt henover Jorden og Flokke af skrigende Krager vuggede paa Stormen. Der var i saadanne Øjeblikke intetsomhelst sværmerisk i hans Forhold til Naturen. Han havde ikke — som i sin Tid, da han laa og fiskede paa Aaen ved Kærsholm — nogen Fornemmelse af mysteriøse Aabenbarelses. Det var atter ligesom i hans Drengaar et rent legemligt Velbehag, han følte ved Synet af den flyvende Skyhimmel og de svajende Trætoppe. Det var, som om Naturen umiddelbart skænkede ham af sin Kraft; hans Muskler svulmede, Blodet fik Fart, Hjertet bankede.

Naar han da tænkte tilbage paa, hvad der havde holdt ham vaagen om Natten, og hvorledes han havde syntes, at han ikke vilde kunne faa Fred i sin Sjæl, før han havde udgrundet Verdensgaaden, maatte han næsten smile. I disse Øjeblikke, mens Eftertanken endnu blundede, og før Dagens mange Smaafortrædeligheder havde plumret hans Sind, aabnede dette sig atter tillidsfuldt for Verden og dens naturlige Tillokkelser. Alt dunkelt og tvivlsomt i Tilværelsen blev ham saa betydningsløst i Sammenligning med det ubestridelige Faktum, at han sad her ung og sund i sin egen Vogn, paa Vej til sin Kæreste for at indvie Dagen med et Kys paa hendes søde Mund. Han priste den Gud, han knap nok længer troede paa, lovede